

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 259

Katowice, wtorek 8-go listopada 1932 r.

Rok 31

Kto zwycięży?

Dzisiaj rozegra się walka ostateczna pomiędzy Herbertem Hooverem i Franklinem Rooseveltem.

Hoovera zna cały świat. Gdy przed czterema laty doszedł on do władzy po bezbarwnym Harding'u i idealnie przeciętnym Coolidge'u, zwycięstwo swe miał do zawdzięczenia olbrzymiej popularności, którą zdobył na wielu polach pracy społecznej i filantropijnej. Jego talent organizatorski, żelazna energia, szybkość decyzji, połączone ze szczerym humanitaryzmem zdecydowały o wyborze, mimo, iż nie należał on do kandydatów efektywnych, działających na wyobraźnię tłumów urokiem postaci i błyskotliwą wymową. Dopatrywano się w nim wodza o wielkim rozmachu, który potrafił nie tylko utrzymać, lecz i oświetlić tradycje dobrobytu amerykańskiego. Ale nikt nie ma patentu na nieomyślność. Jakżeż smutnie wyglądają dziś wszyscy owi, uzbrojeni w niezbitę argumenty cyfr i dżogramów, prorocy amerykańskiej „prosperity” (pomyślności), szermierze dogmatów świętego egoizmu i samowystarczalności gospodarczej? Nieobliczalne są złośliwe figle rzeczywistości, nie chcące słuchać najbardziej ponętnych teorii.

Mniej znany jest groźny rywal Hoovera, Franklin Delano Roosevelt — szczególnie poza granicami Ameryki. Jeśli w ostatniej chwili nie nastąpi niespodziewany zwrot w nastrojach wyborców, zasiądzie on w Białym Domu. Przedewszystkiem należy wyjaśnić, że Franklin Roosevelt nie ma nic wspólnego — prócz dalekiego pokrewieństwa — z wielkim prezydentem St. Zjednoczonych A. P., Teodorem Rooseveltem. Tamten był bożyszczem partii republikańskiej, ten jest wprawdzie nie bożyszczem, ale kandydatem demokratów. Pochodzi z rodziny zamożnej, patrycjuszowskiej, co odróżnia go od innych potentatów amerykańskich, którzy wspięli się na szczyty władzy i wpływów, rozpoczynając swe kariery życiowe, jako chłopcy na posyłki, sprzedawcy gazet itd. Otrzymał staranne wychowanie, kształcił się w Harvard i Columbia University. Liczy zaledwie lat pięćdziesiąt, ale połowę życia spędził na różnych stanowiskach w służbie publicznej. Był wiceministrem marynarki w rządzie Wilsona, senatorem, a w ostatnich latach gubernatorem stanu Nowego Jorku. Kandydował w roku 1920 z ramienia demokratów na stanowisko wiceprezydenta St. Zjednoczonych A. P.

Franklin Roosevelt jest dzielnym administratorem o nieposzlakowanej uczciwości. Obok wielu innych zalet osobistych posiada ujmujące obejście, czem zaskarbił sobie sympatie mas. Jest dobrym mówcą o głosie nadającym się nie tylko dla zebranych, lecz i dla radja — rzecz niezmiernie ważna podczas kampanii wyborczej.

Trudno jest określić różnice programowe pomiędzy demokratami a republikanami, które z biegiem lat bardzo się zatarły. Jeśli demokraci mają, jak się zdaje, większość społeczeństwa amerykańskiego za sobą, wypływa to nie tyle z ustosunkowania się do kwestyj

Francja żywiłowo dąży do utrzymania pokoju za wszelką cenę.

Paryż. Kongres partii radykalnej w Tuluzie zakończył wczoraj swe obrady uchwaleniem szeregu rezolucyj dość znamienitych. W dziedzinie polityki wewnętrznej zarysował się prąd wyraźnie antykarlowy, zmierzający do uniezależnienia partii od współpracy z socjalistami. W sprawie polityki finansowej zwyciężyła także tendencja tak umiarkowana, że prawie nikt nie miał odwagi krytykować zbyt surowo planu uzdrowienia finansowego nieradykalnego ministra Germaina Martina. Nowy zupełnie objaw, nad wyraz symptomatyczny, uwidocznił się w rezolucjach, dotyczących polityki zagranicznej partii. Na wniosek posłów Cota, Tessana, oraz publicystów Kaysera i Pfeiffera, kon-

gres uchwalił rezolucję nie mieszania się rządu francuskiego do polityki wewnętrznej innych krajów i nie oglądania się na nią w posunięciach dyplomatycznych rządu. W ten sposób zwyciężyła teza zawarcia paktu nieagresji z Sowietami i wejścia w układy z Włochami. Aluzja Herriota do Włoch i okrzyk, że moralnie nie były sprawiedliwie traktowane przez Francję, otwiera pole do nowych rokowań francusko-włoskich. Już wczoraj pod wieczór mówiło się w Paryżu o możliwości podróży Herriota do Rzymu i spotkania się z Mussolinim. Herriot także rozważał się nad koniecznością zacieśnienia przyjaźni z Anglią i Ameryką.

Rezolucje kongresu przyjmują bez

zastrzeżeń postulat równości praw dla wszystkich, co się tyczy bezpieczeństwa, oraz rozbrojenie oparte na doktrynach demokratycznych, którym należy podporządkować zastrzeżenia fachowców wojskowych. Innymi słowy, oznacza to, że w dziele organizacji pokoju i zbliżenia narodów winne być wzięte pod uwagę przedewszystkiem koncepcje demokratyczne rozbrojenia, a dopiero na drugim planie zastrzeżenia techników wojskowych.

Mimo to Herriot wyszedł zwycięzca z kongresu, który, zamienił się wielokrotnie w apoteozę jego działalności.

Kongres tuluzijski potwierdził żywiłowe dążenie Francji do pokoju i dał do zrozumienia, że za osiągnięcie pokoju z Niemcami i Włochami Francja gotowa zapłacić wszelką cenę i zgodzić się na wszelkie poświęcenia.

Cała prasa z nielicznymi tylko wyjątkami, wyraża najgorętsze uznanie Herriotowi.

Zarzewie strajku komunikacyjnego w Berlinie dogasa.

Berlin. Berliński strajk komunikacyjny trwa w dalszym ciągu, niemniej jednak pierwsze wymówienia pracy strajkującym spowodowały, że w dniu wczorajszym zgłosiła się w dyrekcji bardzo wielka liczba chętnych do pracy.

Komunikacja podjęta została dopiero wczoraj o godz. 8-ej rano, zamiast o 5-ej z powodu obaw, że strajkujący, korzystając z ciemności i słabego ruchu na ulicach, po-

dejną próby zdemolowania wozów. Ogółem uruchomiono 45 linii na ogólną liczbę 73. W łonie komitetu strajkowego nastąpił podobno rozłam. Narodowi socjaliści w obawie o utratę posad prą do likwidacji strajku, komuniści natomiast do dalszego zaostrzenia teroru strajkowego.

W nocy dokonano znów szeregu aktów sabotażowych.

Zgon wybitnego generała francuskiego przyjaciela Śląska.

Paryż. Po dwumiesięcznej chorobie zmarł w ubiegły czwartek w Paryżu generał Stanisław Naulin, członek najwyższej Rady wojennej Francji. Urodzony 17 kwietnia 1870 roku w Saint-Loup, 25 października 1888 wstąpił w szranki wojskowe, mając lat 18, poczem ukończył specjalną szkołę wojskową. Jako podporucznik 30-letni należał do 2-go pułku tyralierów algierskich a ukończywszy kurs najwyższej szkoły wojennej, generał Naulin w chwili wypowiedzenia wojny w 1914 r. dowodził batalionem. Następnie został pomocnikiem szefa sztabu armii 5-ej. W 1915 dowodził 33-ej brygadą piechoty, w 1916 r. generałem brygady i w 1918 r. generałem dywizji. Pod koniec wojny dowodził na tem stanowisku 21-ym korpusem armii francuskiej.

Mianowany w 1921 roku dowódcą nacelnym sił aljanckich na Górnym Śląsku, generał Naulin spędził tu rok czasu, oddając wielkie usługi sprawie uwolnienia Górnego Śląska z pod przemocy niemieckiej i powrotu poplebiscytowej jego części do Polski. To też wspomnienie generała Naulin do dziś dnia żywe jest na Górnym Śląsku w pamięci wszystkich uczestników ówczesnych walk powstańczych. W 1924 r. jen. Naulin w randze dowódcy korpusu armii dowodził 19-tym okręgiem w Algierze, a następnie mianowany był członkiem najwyższej Rady wojennej, na którym to stanowisku obecnie zmarł. Jen. Naulin dwa razy ranny podczas wojny miał dwie cytatce chlubne wojskowe wojenne i nagrodzony był Wielkim Krzyżem Legii Honorowej.

zasadniczych, ile z faktu, iż rządy Hoovera przypadły w okresie najcięższego kryzysu w historii Ameryki. Czy zmiana osób, stojących u steru władzy wiele pomoże — to rzecz inna. Ale opinia publiczna zmiany takiej pragnie i to właśnie stanowi największy atut partii demokratycznej.

Są jednak dwie sprawy, w których istotnie zaznacza się różnica pomiędzy Hooverem a Rooseveltem: prohibicja i cła. Wprawdzie poważny odłam demokratów sprzeciwia się zerwaniu z prohibicją, ale jest to jedno z najbardziej popularnych haseł Roosevelta w kampanii wyborczej. Przysporzy mu ono miliony głosów republikańskich. Co się tyczy cła, Roosevelt nie jest bynajmniej za przejściem do wolnego handlu, lecz zawsze zwalczał skrajny protek-

cjonizm, stanowiący najważniejszy punkt programu gospodarczego Hoovera. Zauważyć również należy, że Roosevelt wypowiedział wojnę wielkim bankom i potężnym trustom przemysłowym, popierającym tradycyjnie kandydatów republikańskich.

Kampania wyborcza, prowadzona jest w stylu iście amerykańskim. Gbie strony nie przebierają w środkach, by zdyskredytować swych przeciwników. Prasa demokratyczna wprawia republikanów konszachty z przemytnikami alkoholu, którzy najwięcej ucierpią na zniesieniu prohibicji. Republikanie zaś zarzucają Rooseveltowi sympatie nieomal „bolszewickie”. Hoover alarmuje społeczeństwo niebezpieczeństwem wzburu Roosevelta, który doprowadziłby kraj do ruiny. „Trawą porosną miasta

Nieprzeciętny hołd studentów dla dzielnej lotniczki.

Hamburg. W tych dniach przywiózł okręt przybyły z Australji dziwny podarunek. Studenci australijscy zebrali ze wszystkich lotników australijskich, gdzie lądował samolot pilotki Beinhorn po jednym kwiatku. Cały bukiet zamrozili w słupie lodu o wadze 300 kg i przestali go lotniczce do Berlina. Urzędnicy celni byli w kłopotcie jak tę przesyłkę ocłić. Zażądali początkowo 900 marek, lecz wkońcu zadowolili się 15 markami.

Przedziałnie w Anglii pracują już normalnie.

Londyn. Niemal wszyscy robotnicy w przedziałach bawelny podjęli pracę. Podpisanie układu przewidującego redukcję płac robotniczych o 18½ pensów na każdym funcie szterlinga nastąpi dziś.

Od trzech lat nie spadła kropla deszczu.

Porto Alegre. Prasa donosi, że w powiecie Floresta od 3 lat już nie pada deszcz. Prasa zaznacza, że w tak pięknym i bogatym kraju Brazylii są więc miejsca, które można nazwać śmiało piekłem.

amerykańskie” — wołał on na jednym z ostatnich mityngów — jeśli demokraci dojdą do władzy”. Roosevelt nie pozostaje mu dłużny i składa całą odpowiedzialność za bezrobocie i kryzys na nieudolność rządów republikańskich: na ich zaprzeczenie się interesom wielkiej finansjery, działającej na zgnębienie kraju. W agitacji, posługującej się najnowszymi wynalazkami technicznymi, biorą udział nie tylko zawodowcy, Gene Tunney, znakomity bokser, zaofiarował swe usługi demokratom i objeżdża kraj, wzywając swych wielbicieli do głosowania na Roosevelta.

Niedługo już przekonamy się, czy optymizm demokratów nie był przedwczesny i czy dokładnie ocenili oni nastroje bardzo kapryśnej amerykańskiej opinii publicznej.

Ogłosy niedzielnych wyborów do parlamentu w Niemczech.

Paryż. Omawiając wyniki wyborów w Niemczech prasa francuska zastanawia się nad ich doniosłością m. in. z punktu widzenia polityczno-gospodarczego stwierdzając, że wprawdzie komuniści zyskali na głosach, lecz niebezpieczeństwo komunistyczne nie jest realne. Jednakże bez względu na to, czy niebezpieczeństwo to rzeczywiste, czy też urojone, rząd Rzeszy fakt ten wykorzysta w programie polityki wewnętrznej. Rząd niemiecki wzrost głosów komunistycznych użyje do walki przeciwko żądaniom partji robotniczych, w polityce zagranicznej użyje go jako atut twierdząc, że panująca w Niemczech nędra pobudza naród do bolszewizmu. W związku z temi poczynaniami będzie walka o nową koncesję dla Rzeszy. Walka ta pójdzie w parze z walką o zwiększenie zbrojeń Reichswehry, pozostawiając światu tę ostatnią jako małą ochronę przeciwko Moskwie.

Rzesza niemiecka — pisze „Paris Midi“ — postawi wszystko przed dylematem, albo zapewnić jej rynki zbytu dla niemieckich towarów przez zniesienie barier celnych, albo zredukować jej ciężary przez rewizję jej prywatnych długów zagranicznych. Ponieważ konferencja lożańska zlikwidowała polityczne długi Niemiec, rządowi Rzeszy chodzić będzie obecnie, aby przyszła konferencja gospodarcza w Londynie w ten sam sposób uregulowała kwestję jej długów prywatnych, gdyż Niemcy obciążone, to groźba bolszewizmu, podczas gdy Niemcy wolne od wszelkich długów, to czynnik spokoju. Wykorzystując tę groźbę „krańcowości“ Rzeszy udało się w ciągu ostatnich lat przejść ze stanu przymusowego płacenia swoich zobowiązań według planu opracowanego w Londynie do planu Davesa, od planu Davesa do planu Younga, od planu Younga do zniesienia pokrycia wszelkich zobowiązań reparacyjnych. Obecnie przez Rzeszę w kwestji zobowiązań prywatnych będzie stosowana taka sama taktyka, która zapewniła jej takie powodzenie w dziedzinie długów politycznych.

Berlin. Kierownictwo partji narod. socjalistów ogłasza komunikat, w którym podkreśla, że wybory niedzielne nie (?) podważyły podstaw narodowych socjalistów, jak tego oczekiwał kanclerz Papen. Tem samą partją narodowych socjalistów nie widzi powodu zrezygnowania ze swego zasadniczego zadania pozostawienia jej kierownictwa rządowi. Narodowi socjaliści przetrzymali próbę ognia, dając dowód, że nie można ich wyeliminować jako decydującego czynnika w życiu politycznym Niemiec. Rozporządzając 200 mandatami partja narodowo-socjalistyczna po-

staje nadal najsilniejszym stronnictwem w parlamencie.

Berlin. Zbliżona do gabinetu Papena „Deutsche Allgemeine Ztg.“ przypomina, że kanclerz Papen w swej ostatniej mowie przedwyborczej zapowiadał podjęcie w najbliższym czasie próby pozyskania narodowych socjalistów. Dziennik uważa za jedyne możliwe rozwiązanie, utworzenie bloku pravicowego,

do którego weszliby narodowi socjaliści, centrum, partja ludowa, bawarska partja ludowa, niemiecko-narodowi i drobne ugrupowania. Blok partji mógłby rozporządzać 350 mandatami na ogólną ilość 582. Rokowania w tym kierunku rozpocząć się mają w tych dniach. Duże znaczenie posiadać będzie, czy Hitler i tym razem zażąda dla siebie teki kanclerza.

Niemcy w szybkim tempie wyludniają się.

Tak twierdzi socjolog niemiecki Claus Schrempff, który w swej najnowszej książce p. t.: „Dyktatura faktów“ zastanawia się nad społecznymi i państwowo-twórczymi następstwami spadku urodzin w Niemczech. Spadek ten jest tego rodzaju, że Niemcy, które dzisiaj liczą 64,6 milionów, gdzieś około roku 2 000, a może prędzej, będą miały tylko 30,9 miliona, a więc zaledwie połowę.

Dla Niemca, żyjącego manją wielkości, prognoza ta może być straszna, pisze wspomniany autor. Ale niech rząd nie próbuje zwracać się do patriotyzmu obywateli w kierunku mnożenia ludności, nagradzać premjami rodziny, mające wiele dzieci i obciążać specjalnymi podatkami kawalerów. Nic to i tak nie pomoże. Niemcy nie zawrócą z tej drogi

ograniczenia ludności. Trzeba zrobić zupełnie coś innego, niż przeciwstawiać się tej konieczności. Trzeba się do niej zastosować.

Takie potężne wyludnienie Niemiec pociągnie za sobą prawdziwy przewrót na rozmaitych polach. Wszystkie dotychczasowe „miary i wagi“ w tych nowych warunkach nie będą się nadawać do mierzenia i ważenia faktów. Jak np. wyludnienie odbije się na miastach? Wielka ilość domów będzie pustych, połączenie centrów wielkich miast z przedmieściami będzie wielce kosztowne, jak również utrzymywanie ulic, kanalizacji itp. Trzeba będzie przebudować miasta z gruntu i ludność zgrupować dookoła śródmieści. Inny problem: ilość warsztatów pracy, ilość gruntów uprawnych, zwiększy się dwukrotnie w stosunku do

ilości mieszkańców. Trzeba będzie doprowadzić motoryzację kraju do maksymalnego natężenia. Ruch kolejowy na niewielkich przestrzeniach zupełnie zaniknie na rzecz automobilowego. Koleje będą mogły spełniać swoje zadania jedynie na długich dystansach, n. b. o ile dotychczasową szybkość zwielokrotnią.

W dalszym ciągu snuje Schrempff nadzwyczajne perspektywy zmniejszenia się ludności Niemiec. O bezrobociu wszyscy zapomną, pracy będzie dosyć dla wszystkich, a fundusz bezrobotnych będzie przelany na rzecz funduszu emerytalnego dla obywateli. Obciążenie będzie coraz bardziej zanikać, indeks dobrobytu wzrastać. Obywatele będą zadololeni i szczęśliwi. Nienawisć klasowa będzie się w tym dobrobycie rozkładać. Państwo zorganizuje się na nowych podstawach. Jednostka nabierze nowej wartości i swobody ruchu i będzie czuć się w ramach państwa bardziej szczęśliwa, niż w ramach partji.

Takie są horoskopy pana Schrempffa na rok 2 000. Bardzo przyjemne horoskopy. Dożyć i zobaczyć!

Zjazd Polaków zagranicznych w dniu otwarcia polskiej uczelni w Bytomiu.

Warszawa. Od dwóch dni odbywa się tutaj zjazd Rady Polaków Zagranicznych pod przewodnictwem dotychczasowego przewodniczącego, marszałka Senatu Raczkiewicza. Na zjeździe wyrażano m. in. życzenie ściślejszego zespolenia organizacji. Zarządowi dotychczasowemu udzielono absolutorjum. Pre-

sem został ponownie wybrany Wł. Raczkiewicz. Wysłał on imieniem zjazdu na dzisiejszą uroczystość otwarcia prywatnego gimnazjum w Bytomiu depeszę, w rażąco życzliwym tonie wyrażającą życzenia pomyślności nowopowstałej placówce kulturalnej Polaków Zagranicznych, której otwarcia doczekano się mimo tylu przeszkód.

Wewnętrzna pożyczka inwestycyjna w Anglii nie powiodła się.

Londyn. Rozpoczęła się na giełdzie londyńskiej ożywiona transakcja zaciągnięta w czwartek wewnętrzna pożyczka konwersyjna. Wbrew optymistycznym informacjom, lansowanym w City w dniu subskrypcji, które utrzymywały, że subskrypcja była wielokrotnie pokryta, okazało się, że pokrycie subskrypcji było minimalne. — Faktycznie wszystkie podania o subskrypcje w wysokości 5 tys. funtów zostały całkowicie zaspokojone, zaś subskrypcja większa została zaspokojona w wysokości 75%. Wobec tego, że podania zwłaszcza drobniejsze zostały całkowicie zaspokojone, nie było na giełdzie żadnych nabywców tej po-

życzki. Stanowiło to wielkie rozczarowanie dla spekulantów, którzy subskrybowali pożyczkę tylko po to, aby ją sprzedać z zyskiem. Wobec tego jednak, że brak było wczoraj chętnych nabywców, pożyczka spada odrazu i w pewnej chwili notowano ją o 7 szylingów i 6 pensów niżej niżeli kurs w dniu subskrypcji. Potem nastąpiła pewna poprawa, która w dniu subskrypcji notowana była 97 funt. 10 szyl. a przy zamknięciu kurs wynosił 97 funt. 7 szyl. i 6 pensów. Spadek tej pożyczki odrazu w pierwszym dniu zamiast spodziewanej wielkiej wyżki wywołał w City wielkie rozczarowanie.

Okupiona zbrodnia.

57) (Ciąg dalszy.)

Miał jedno tylko pragnienie, szczęścia dla niej, spokoju, nowego życia. Niechaj o nim myśli bez tęsknoty, bez żalu, niechaj wspomnienia czarownych dni, spędzonych razem w Wenecji, nie zakłóci jej snu, nie budzi bólu w sercu, on tych dni nie zapomni także nigdy.

Zdawało mu się, że go jej martwa podobizna nie rozumie.

— Nieprawdaż Sabino? — mówiły myśli jego — przyjdzie taki dzień, w którym będziesz wspominała o mnie jak o przyjacieliu moim najlepszym, bez pragnień i bez wyrzutu...

Oczy Edgara łzami zaszyły. Schował fotografie, a kiedy kluczyk wyjmował ze skrzynki, było mu, jakby z pogrzebu wracał.

Czy wuj Osterrot wie o wszystkim, czy się domyśla?

Pytanie to uparcie też wracało do myśli Sabiny — i mieszało ją nieraz, gdy choć słabym jakimś zajęciem usiłowała okazać mu wdzięczność za ciągle dowody serca i wspaniałomyślność.

Spytała raz Zuzannę, czy wujowi mówiła o liście Edgara i o powodach jego wspólnego z nią pobytu. Zuzanna od-

powiedziała: Nie! I Sabina uwierzyła jej, bo Zuzanna nie kłamała nigdy.

Tym razem jednak Zuzanna nie powiedziała prawdy, a stało się to naskutek wyraźnego żądania ze strony wuja.

Czyż możliwym było, aby młoda dziewczyna mogła przed wujem przemilczeć o wszystkim? W takim ciasnym kółeczku, jakie podczas podróży tworzyli we troje, niepodobieństwem było, aby dwoje z nich nie zauważyło, gdy trzecie zmizerniało nagle i zmieniło w zupełności poprzecznie usposobienie i aby nie starało się odnaleźć przyczyny.

Gdy zbaczył, że Sabinę moralnie gnębi cierpienie, przywołał Zuzannę i po ojcowsku zaczął ją wybadywać.

I powoli, prawie niechcący dziewczyna opowiedziała wszystko jak było, począwszy od pierwszego spotkania Sabiny z Edgarem, przy grobie Zeuterna.

Osterrot siedział z głową wspartą na ręku, tak że oczu jego widzieć nie było można — i słuchał, nie przerywając ani jednym słowem. Zuzanna jeszcze nigdy nie widziała wuja rozniewanego, lecz w tej chwili obawiała się, czy się z gniewem jego nie spotka.

Ze skrucą przyznawała, że należało jej wówczas jeszcze, podczas manewrów i przypadkowego zapoznania się z Edgarem, otwarcie powiedzieć wujowi: przypomnam, że pan Kornet był w pojedynku przeciwnikiem Zeuterna. Lecz już

wówczas zamykała jej usta świadomość miłości Sabiny dla Edgara.

Próżne były obawy Zuzanny. Wuj Jan nie rozniewał się. Gładził tylko włosy dziewczęcia, która po tej smutnej opowieści gwałtownie zaszczoła.

Wuj Jan długo nic nie mówił, zdawało się Zuzannie, że pobladł jeszcze bardziej, i że oczy jego były jeszcze smutniejsze. Nareszcie rzekł:

— Nie gniewam się o to, żeście mnie nic nie powiedzieli... Może tak lepiej się stało. Takie uczucie, jak Sabiny, nie powinno zaraz biedz do rozwagi i rozumu po radę, bo... w takich wypadkach nawet rozumna rada nie wiele pomoże. Uciekać przed nim? Nie wierzę w taką ucieczkę. uczucie pogna za człowiekiem wszędzie, wszędzie dosięgnie swoją ofiarę. Kogo ono ogarnie, to musi znaleźć siłę, aby zwyciężyć, a gdy tej siły niema, to uczucie takie musi przejść walkę samo z sobą.

Młoda dziewczyna z przejęciem słuchała słów wuja. Czy myśl jego biegła w odległą przeszłość, do owego, nigła czasu przysłoniętego zdarzenia?

Podczas mówienia wuja Zuzannie było dziwnie błogo. Dowiedziała się, że człowiek nie może panować nad swymi namiętnościami bez gwałtownej walki. To też usprawiedliwiało Edgara. Pozwolił się unieść uczuciu, lecz z walki tej wyszedł zwycięsko.

Opinia wiedeńska o ministrze Becku.

Wiedeń. „Neues Wiener Journal“, omawiając zmianę na stanowisku polskiego ministra spraw zagranicznych, pisze, że pułkownik Józef Beck jest jedną z najwybitniejszych postaci z otoczenia Marszałka Piłsudskiego i że jest, jak nikt inny, wtajemniczony w plany Marszałka. Znamiennym jest — wywodzi dziennik wiedeński — że w pierwszym oświadczeniu politycznym nowy minister podkreślił z wielkim naciskiem, że polska polityka zagraniczna nie ulegnie żadnym zmianom.

Pan premier w Warszawie.

Warszawa. Wczoraj powrócił do Warszawy z Woropajewa Premier Prystor wraz z towarzyszącymi mu ministrem Butkiewiczem i wiceministrem Gallotem.

Parada bolszewicka w 15 rocznicę rewolucji.

Moskwa. Uroczysty obchód 15-jej rocznicy rewolucji październikowej rozpoczął się w Moskwie wielką rewją oddziału garnizonu moskiewskiego na Placu Czerwonym. Defiladę przyjmował Woroszyłow. Na trybunie ustawionej przy mauzoleum Stalina, zasiadli wybitni członkowie partji komunistycznej oraz członkowie rządu. — Specjalną trybunę zajmował korpus dyplomatyczny. Ulicami miasta przeciągały liczne orkiestry. W stronę Placu Czerwonego ze wszystkich stron ciągnęły tłumy manifestantów niosąc plakaty z rozmaitemi hasłami. Wielka liczba plakatów opatrzona była hasłem poświęconym pokojowej polityce rządu sowieckiego. Wiele hasel wzywało do dalszej walki o pokój, wzmocnienie zdolności obronnej kraju i siły bojowej armji czerwonej.

— Musimy Sabinie dopomóc, o ile to w mocy naszej — rzekł Jan Osterrot smutnie — przedewszystkiem, nie daj jej niczem poznać, że ja wiem o wszystkim i nie zadawaj jej żadnych pytań. Będzie to kłamstwo, lecz tak nam serce dyktuje. Niechaj Sabina nie rumieni się przedemną, toby ją wiele kosztowało. Jest bardzo dumna, a ja to w niej cenię.

— Dobrze wujaszku, nic jej nie powiem o naszej rozmowie. Ach, drogi wuju, czy ty nie przypuszczasz, że ona z czasem mogłaby wszystko przeboleć i zapomnieć?

— Czas leczy rany, lecz po każdej większej ranie pozostaje blizna, a w takich i podobnych wypadkach blizna jest wspomnienie. Bywają wszakże wyjątki, dla których przebyte bóle są tylko szczeblami do coraz większej doskonałości. Należy też w modlitwie, w pobożnym rozmyślaniu, szukać pokrzepienia.

Zuzanna objęła wuja serdecznym uściskiem i zawołała z przejęciem:

— Jakiś ty dobry, wujaszku jedyny. I ty mówisz, że nie jesteś wyjątkowym człowiekiem!

Jan pokiwał tylko głową smutnie, lecz nic nie odpowiedział.

Sabina nie zdawała sobie nawet sprawy, jaka czuła i troskliwa otaczała ją opieka.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Kronika bieżąca

Wtorek

8

listopada

Oktawa uroczystości WW. Świętych Sw. Godfryda, biskupa z Amiens. Słow.: Sędziwój.

Jutro, środa, 9. listopada: Św. Teodora, żołnierza, męczennika, † 304.

* Wschód Zachód

Słońca o godz. 6.45, o godz. 16.10
Księżyc o godz. 14.20, o godz. 1.29

Z historii śląskiej.

8. listopada. 1293. Ks. Przemysław raciborski odnowił przywilej posiadaczeli Pawłowic, udzielony mu przez ks. Władysława I i dołączył 30 frankońskich morgów do już posiadanych 50 mg. między **Bziem i Golasowicami**, dla zaludnienia według prawa niemieckiego. — 1578. Rada miejska **Raciborza** ograniczyła liczbę ławek chlebowych na dwudziestu mistrzów i sprzedała jedną za czynsz 6²/₃ tal. i 200 tal. na dziedziczne posiadanie. — 1620. Fryderyk palatyński, król czeski, kalwin, stracił w krwawej bitwie na Białejgórce pod Pragą całe wojsko, koronę i honor. Uciekł przez Śląsk na Wrocław do Holandji i więcej nie pokazał się w Czechach. — 1653. Proboszcz kolegiaty w **Opolu**, skarżył się u posiadzicieli dóbr, że mu Markowice, Raszczyce, Babice, Kobyla i Łęg odmówiły dawać dziesięciny snopów. — Od 8 do 16 listopada 1804 roku przechodziły przez miasto **Racibórz** wojska rosyjskie pod komendą generała kawalerji Fryderyka Wilhelma hr. Buxhöwden, który przybył z Warszawy, prowadząc je dalej przez Opawę i Otmuniec do Śladowa. — 1823. Biskup wrocławski Emanuel Szymoński został zatwierdzony przez panującego w kraju.

W roku: 1281. Książę Mikołaj, opawski, podarował biskupowi Tomaszowi II. wrocł. gród Edelsztajn i Cukmantel, przez co powiększyło się biskupstwo wrocławskie. — 1281. W Cieplicach osiedlił Joanic, założyli klasztor z kościołem i szpitalem. — 1282. Zaraz po śmierci ks. Władysława I. rac., synowie jego zrobili podział tak, że powstały cztery dynastje. Oświęcim przypadł młodszemu, **Racibórz** starszemu. — 1282. Ks. Bolesław, syn Władysława I., objął **Opole** i mianował się ojcem „starszym”. — 1285 roku od kwietnia do początku 1288 roku biskup Tomasz II. — wrocł. znalazł gościnne przyjęcie i opiekę w **Raciborzu**, uchodząc przed gniewem księcia wrocławskiego Henryka IV. Tu sprawował swój urząd. — 1285. Królowa czeska, Kunegunda, zmarła po wielu różnych niespodziankach — zaszytych w jej życiu. — 1286. **Mała Paczyna** w tym roku należała do parafji pyskowskiej. — 1286. Ks. Kazimierz II. otrzymał **Bytom** i **Koźle**, **Gliwice**, **Toszek** i **Pyskowice**.

Pamiętajcie o gimnazjum polskiem w Bytomiu!

Długotrwałe starania społeczeństwa polskiego w Niemczech, uwiecznione zostały częściowo pomyślnymi rezultatami. W dniu 8. bm. otwiera podwoje swoje pierwsze polskie gimnazjum prywatne z siedzibą w Bytomiu. Władze niemieckie, udzielając koncesji, nie chciały uczelni tej przyznać nazwy „gimnazjum”, lecz nazwały ją jedynie „wyższą szkołą prywatną z gimnazjalnym planem nauki”. O nazwę gimnazjum toczyć się będzie dalsza walka u prezydenta Komisji Mieszanej p. Calondra. Niezależnie jednak od powyższego od 8. b. m. conajmniej setka młodzieży polskiej pobierać będzie naukę w języku polskim i zapoznawać się będzie z dziejami i literaturą ojczystą. Utrzymanie tego gimnazjum staje się ważnym zadaniem nie tylko społeczeństwa polskiego w Niemczech, ale także społeczeństwa polskiego w kraju. Wszystkie dotychczasowe ofiary są niewystarczające. Utrzymać trzeba internat, w którym niezamężna młodzież znaleźć musi pomieszczenie.

Listy naszych Czytelników.

Zebrań koła N. Ch. Z. P.

Szarlej. Zabranie zagał prezesa koła naczelnik urzędu okręgowego p. Zembock. Na członków zgłosiło się 14 obywateli. Następnie odczytał sekretarz protokół z ostatniego zebrań, który został bez poprawki przyjęty. Następnie odczytał sekretarz szczegółowe sprawozdanie z odbytego zjazdu delegatów N. Ch. Z. P. na Śląsku. Referat wygłosił p. poseł Płonka, określając szeroko i dobitnie naszą autonomję, oraz rozszerzenie granic województwa śląskiego, taksamo omówił sprawę bezrobocia, wskazując na to, jak niektóre rodziny w oplakany stanie się znajdują. Prezes koła podziękował p. posłowi w serdecznych słowach za tak treściwy referat. W wnioskach zabrał głos prezes zespołu tow. pryncypalowy pan dyrektor gimnazjum Tyran i ogłosił zebrany, że w niedzielę 13 listopada odbędzie się uroczystość ku pamięci powstania listopadowego i poprosił zebranych o jak najlichnijny udział w tej uroczystości. Następnie wezwał naczelnik gminy p. poseł Płonka zebranych do dekoracji domów w tę uroczystość. Prezes koła zamknął zebranie hasłem „Cześć Pracy”, wznosząc równo cześnie okrzyk na cześć Najjaśniejszej Rzplitej z Jej Prezydentem. (S)

Wspaniała uroczystość Chrystusa Króla.

Jedłownik. Święto Chrystusa Króla w naszej parafji obchodzono nader uroczysto. Lud w tymże dniu zabrał się do dzieła i duchowo a to przez przyjmowanie Sakramentów św. Przed nabożeństwem nasz ks. proboszcz wygłosił stosowne treściwe kazanie. Z okazji teje uroczystości odbyły się zgromadzenia nieomal wszystkich kościelnych towarzystw. Zaraz po nabożeństwie odbyło się zgromadzenie Tow. Meżów Katolickich w miejscowym ognisku, które również zaszczylił swą obecnością patron ks. proboszcz. Po zagajeniu członkowie zarządu zdawali swe sprawozdania. Po ukończeniu jeden z członków zarządu, Musioł, odczytał bardzo treściwy wykład o pornografji, jej aogach i celach. Równocześnie dał wskazówki, w jaki sposób można poznać pisma pornograficzne. Taksamo w swym wykładzie mówił, że dużo demoralizacji przynoszą pisma sensacyjne, co może mieć złe następstwa na przyszłość. Duże wrażenie wywołały deklamacje dziewcząt z Kongregacji Marjań-

Z tego powodu apelujemy do całego społeczeństwa o składanie dalszych skromnych i hojnych ofiar na rzecz gimnazjum bytomskiego. Wszystkie datki przekazywać należy na ręce komitetu niesienia pomocy kulturalnej dla Śląska Opolskiego na konto P. K. O. w Katowicach nr. 301 822.

Losowanie listów zastawnych Banku Rolnego.

W Państwowym Banku Rolnym odbyło się losowanie listów zastawnych tego Banku. Wylosowano: złotych 8% listów zastawnych P. B. R. serji I i II na sumę nominalną 1.005.082 złotych, złotych 7% listów zastawnych serji nieoznaczonej numerem na sumę nominalną 1.430.500 zł i złotych 7% listów zastawnych serji II na sumę nominalną 22.600 zł. Na uwagę zasługuje fakt, że Państwowy Bank Rolny nie korzysta ze statutowego przywileju wykupu listów z wolnej ręki lub na giełdzie, co byłoby korzystniejsze dla Banku, natomiast przeprowadza losowanie do wysokości całej sumy, stanowiącej fundusz umorzenia, odstępując posiadaczom wylosowanych listów korzyść przypadającą z różnicy kursowej pomiędzy nominalną wartością listów, a ich ceną giełdową.

Województwo śląskie.

Pracodawcy sabotują orzeczenie komisji pojednawczo - rozjemczej.

Jak już swego czasu donosiliśmy rozpatrywała Katowicka Komisja Pojednawcza i Arbitrażowa w dniu 5 października br. sprawę zatargu o wysokość płac taryfowych pracowników umysłowych, zatrudnionych w ciężkim przemyśle i wydała orzeczenie, mocą którego nastąpiła z dn. 1 października br. 6 proc. obniżka płac z tem, że obowiązywać ma takowa na przeciąg jednego roku. Ponieważ pracodawcy

skiej na cześć Chrystusa Króla. Nadzwyczajną niespodziankę sprawiono ks. proboszczowi, który prawie w tymże dniu obchodził swe imieniny. Z tej okazji jedna dziewczynka wręczyła mu bukiet kwiatów i również wygłosiła ładny stosowny wierszyk. Za tak miłe zrobione mu owacje ks. proboszcz bardzo dziękował. Następnie cały chór meżów odśpiewał wspólnie stosowną pieśń. W końcu ks. proboszcz jeszcze raz dziękował za wszystkie życzenia. W wońnych głosach załatwiono jeszcze kilka spraw bieżących. W końcu apelował prezes stowarzyszenia, aby wyrzucano z swych rodzin pisma sensacyjno-pornograficzne. Natomiast polecał do czytania pisma stojące na zasadach katolickich. Nakoniec odśpiewano pieśń wspólną i zgromadzenie zakończono. (r)

Podziwu godna inicjatywa młodzieży.

Szarlej. Związek był. uczniów szkół średnich założony w sierpniu rb. rozwija się nadzwyczaj pomyślnie. Grupuje w swoim kole absolwentów gimnazjum szkół handlowych i rolniczych, którzy z całą energją dążą do pogłębienia wiedzy nie tylko w swoim związku, ale i poza związkiem rozwijają szeroką działalność we wszystkich kierunkach. W październiku rb. uruchomiono 3 kursy dla członków tegoż związku i to: Kurs języka francuskiego dla początkujących, kurs tegoż języka dla zaawansowanych, oraz kurs stenografji polskiej. W każdą środę tygodnia wychodzi gazetka związku, informująca członków o wszelkich zamierzeniach i pracach związku. Gazetka ta to miernik sił literackich wszystkich członków. Drukują w niej artykuły, traktujące o życiu naukowem, wiersze własnego układu etc. Zarząd wysłał na zebrań innych towarzystw referentów, którzy swemi wykładami przyczyniają się do szerzenia myśli polskiej tu na kresach. A ostatnio przystąpiono do odegrania 2 sztuk scenicznych i to „Marsz, marsz, Dąbrowski”, epizod sceniczny w 1 akcie, oraz krotkowił Bahala „Jak kapral Szczapa wykiwał śmierć”. Impreza ta to pierwszy występ związku na arenę publiczną, to wykazanie sił związku. Termin imprezy tej wyznaczono na dzień 6 listopada rb. Prawdopodobnie odegrana zostanie na sali p. Grabowskiego w Szarleju. Pracami związku zaczyna interesować się cały ogół Szarleja i okolicy, gdyż widzi w nim siły potrzebne do utrwalenia polskości na Śląsku. (S)

orzeczenia tego nie przyjęli, pracownicy umysłowi wnieśli o nadanie powyższemu orzeczeniu mocy obowiązującej przez Ministra Opieki Społecznej, co dotąd nie nastąpiło. W tej sprawie wyjechała wczoraj delegacja pracowników umysłowych do Warszawy celem poczynienia kroków, aby p. Minister Opieki Społecznej zatwierdził powyższe orzeczenie.

* **Sadzenie rzewienia w ogrodnikach dla bezrobotnych.** Wobec tego, że powstają liczne ogrody dla bezrobotnych w bieje. jesieni — którym brak rzeczywistej opieki zawodowo - ogrodniczej — Śląska Izba Rolnicza - czuje się w obowiązku zwrócić zainteresowanym uwagę na celowość sadzenia rzewienia (r-barberu) w ogrodnikach dla bezrobotnych jeszcze w bieje. jesieni, warzywa wydajnego, zdrowego i smacznego, które ludność Śląska chętnie spożywa. Bliższych wskazówek i źródła nabycia wskazuje na zwrócenie się Śląska Izba Rolnicza (Wydział Ogrodnictwa), Katowice, ulica Juliusza Ligonja 36.

* **O sadownictwie górnośląskiem.** W bieje. jesieni sadzą dużo drzew owocowych na Śląsku zarówno włościanie, jak i ogrodnicy działkowi włącznie bezrobotni działkowcy. Nie zawsze jednak ludność przestrzega sadzenia odmian (sort) odpowiednich dla Śląska, wybranych przez doświadczonych sadowników i wydanych urzędowo jako „śląski dobór owoców” przez Izbę. Duża część ludności ulega wpływom handlarzy drzew owocowych i sadi co nod rękę wpadnie. Odpowiedzialna za zgubne skutki chaotycznego sadzenia drzew owocowych Śląska Izba Rolnicza publicznie przestrzega zainteresowaną ludność Śląska przed sadzeniem drzew owoco-

wych, nieobjętych śl. doбором owoców. Sadząc zalecane śląskie odmiany w wielkich ilościach przez szereg lat dojdzie Śląsk do większej ilości własnych owoców jednolitych, które dotąd sprowadza z zagranicy. Przez sadzenie różnorodnej zbieraniny odmian, natomiast utrwalili się dotychczasowy stan, niekorzystny dla gospodarki krajowej. Nawołując do zaprowadzenia porządku w sadownictwie polskiem, podkreśla Śl. Izba Rolnicza specjalnie konieczność sadzenia śląskich odmian w ogrodnikach działkowych dla bezrobotnych, na który to cel są przeznaczone fundusze publiczne. Izba Rolnicza wzywa organizację działkowe do podporządkowania się wymogom polskiego sadownictwa.

Z Katowickiego

Plenarne posiedzenie Sejmu śląskiego.

Plenarne posiedzenie Sejmu Śląskiego wyznaczone zostało na dzień 14 bm. o godzinie 10 rano. Na porządku dziennym znajduje się szereg wniosków Rady Wojew. i poszczególnych klubów poselskich oraz sprawozdania komisji sejmowych.

Zamknięcie wystawy Artura Szyka.

Katowice. Zamknięcie wystawy minjatur oraz iluminacji Artura Szyka odbędzie się nieodwołalnie we wtorek, dn. 8. bm. o godz. 7 wiecz. Z Katowic udaje się okrężna wystawa, która wzbudziła olbrzymie zainteresowanie w kraju i zagranicą, do Bielska. Wystawa otwarta jest jeszcze dziś bez przerwy od godz. 10 rano do 7 wiecz. Tel. sekretariatu wystawy 474 lub 475.

Święto policji.

Z okazji Święta Policynego odbędzie się w dniu 10 bm. o godz. 9 nabożeństwo żałobne za funkcjonariuszy policji woj. śl. i za funkcjonariuszy byłej policji plebiscytowej, poległych w obronie współobywateli oraz w obronie prawa i porządku publicznego. Nabożeństwo odbędzie się w kościele garnizonowym w Katowicach przy udziale przedstawicieli władz i społeczeństwa. Po nabożeństwie odbędzie się defilada oddziałów policynych przy ul. Kilińskiego przed gmachem dyrekcji policji, poczem nastąpi złożenie wieńca przez p. głównego komendanta policji woj. śl. inspek. Żółtaszka pod pomnikiem poległych policjantów na dziedzińcu koszar policynych przy ul. Bartosza Głowackiego oraz apel honorowy na cześć poległych policjantów.

Na rzecz polskiego gimnazjum w Bytomiu.

Katowice. Walne zebranie koła katowickiego Związku urzędników państwowych i samorządowych III kategorii, które obradowało w dniu 4. bm. uchwaliło jednogłośnie przekazać ze swych funduszy kwotę 100 zł. na rzecz gimnazjum polskiego w Bytomiu.

Ruch telefonów w Jugosławji.

Katowice. Dyrekcja poczt i telegrafów donosi: Z dniem 1. 11. br. został wprowadzony ruch telefoniczny między wszystkimi urzędami pocztowymi w Polsce z jednej strony, a Belgrad, Ljubljana, Zagrzeb, Kranj, Jesenice na Goremjskom, Subotica i Vrsac w Jugosławji z drugiej strony. Opłata za trzyminutową rozmowę zwykłą składa się: a) z polskiej stawki końcowej, która do 100 km. wynosi 1,50 fr. i za każde dalsze 100 km. 60 cts., b) z czeskosłowacko-austriackiej, lub czeskosłowacko - węgierskiej stawki tranzytowej, która wynosi 3 frs., c) z jugosłowiańskiej stawki końcowej wynoszącej 3 frs.

Z komitetu dni Chopina.

Katowice. Komitet dni Chopina ustalił już w głównych zarysach program swej działalności, mającej za zadanie przysporzenie dochodów dla komitetu głównego, którego celem jest sprowadzenie do kraju zwłok Chopina. Z drugiej strony komitet postawił sobie za zadanie zaznajomienie jak najszerzych sfer społeczeństwa z duchem muzyki wielkiego polskiego kompozytora i spopularyzowanie kultu, jaki dla Chopina żywi cały świat kulturalny. Jedną z pierwszych imprez muzycznych będzie koncert chopinowski, urządzony przez Państw. Konserwatorium Muzyczne w Teatrze Polskim w dniu 18. listopada br. o godz. 20. Rozpoczynając swą działalność komitet miejscowy zwraca się do mieszkańców m. Katowic o jak najlichnijne poparcie swoich zamierzeń, aby w ten sposób i Śląsk wraz z całą Polską przyczynił się do zrealizowania wielkich celów, których wyrazem mają być „Dni Chopinowskie”.

